

mojster Brollo, čegar obraz je izvrstno zadet. Na celej sliki štejeemo 28 podob in podobic. Ponarejena je po nekem francoskem izvirniku.

Zlata meša v Negovi.

Dne 31. julija obhajali smo Negovčani posebno današnje dni prav redko svečanost, ko človek navadno že s 30 ali 40 leti mora v hladni grob. Naš č. g. župnik, prav ljubeznjiv in častitljiv starček, stopili so namreč ta dan drugokrat s krono ovenčani pred oltar božji, in sicer kar moramo posebno omeniti, v svoji domači fari, kjer so pred 50 leti prvokrat „Gloria in excelsis“ zapeli. Gotovo si takrat niso mislili, da bi kedaj tako visoko starost dosegli. In če jih človek sedaj ugleda, se mora res čuditi, kako more takšni starček še tako brhko stopati, se tako čvrsto gibati; da, ne verjel bi skoraj, da bi bili že zlatomešnik.

Zaradi svoje ljubeznivosti, zaradi svojega priprostega življenja, moramo reči, da so „simplicitas ipsa“, uživajo občno spoštovanje, občno priljubljenost.

Da je to živa resnica, pričajo posebne slovesnosti, ki so se vršile na dan zlatomeše in že na zlatomeše predvečer. V soboto popoldne blizu 4. ure začeli so nam zvonovi s svojimi milimi glasovi naznanjati prihod veselega dneva. Ob šestih imeli smo sv. blagoslov.

Ko se je začelo mračiti, zapazil si tu pa tam na kakšnem hribčku v raznih oblikah goreče kresove, ki s svojo divno lepoto in krasoto, lepoto stvarjenja božjega povišujejo in človeško oko nekako očarajo; bilo jih je vedno več in več, polagoma bili so vsi okolo stoječi griči krasno razsvetljeni, kakor tudi vse hiše v bližini cerkve; možnarji so pokali, da se je kar zemlja tresla, godba je marljivo svirala, ko okolo 1/2 9. ure vrli naši učitelji s svojo mladino pridejo pred farovž, katera jublantu na čast zapoje prav mično pesmico.

Solze so zaigrale ljubeznjivemu starčku v očeh, ko mu mladina dotično pesem, v lepem zavitku prav snažno spisano, podari v spomin njegovega slavnega dneva. — Ljudi se je že ta večer vse trlo okoli cerkve in farovža, posebno pa je bila drugi dan velika stiska in sila, ko smo blizu 10. ure našega jublanta spremljali v cerkev. Ta bila je od znotraj prav krasno okinčana, pa tudi od zunaj jej ni na kinču ničesar manjkalo.

Prišedši v cerkev, pokličejo jublanta sv. Duha v pomoč, da bi se mogli ljubemu Bogu vredno zahvaliti za toliko dobroto, da jim je dal ućakati zlatomeše srećen dan.

Po sv. evangelju pričela se je pridiga, v kateri so nam č. g. Slanić, župnik pri sv. Bolfanku, v kratkih črticah podali življenje zlatomešnika, nam v prav gladki in krepki besedi

razložili njega trudapolno delovanje, kakor dušnega pastirja sploh, posebno v današnjih časih.

Po konćani daritvi sv. meše, pri kateri je več č. g. duhovnikov zlatomešniku streglo, med njimi dva dekana, naš domači preć. g. kanonik Tutek in pa Jurjevski, spremili smo jublanta zopet v slovesni procesiji v farovž, ter bili tamkaj nekćliko uric dobre vesele volje in v Gospodu prav veseli.

Od večih strani čestitalo se je ljubeznjivemu starćeku k njegovemu slavnemu dnevju, tudi mili naš knezoškof poslali so mu prav pristrćno čestitko.

Mil. knezu, preć. duhovščini, ki je našega jublanta pismeno ali pa osebno počastila s čestitkami, sploh vsem, ki so tudi gmotno pripomogli, da je bila naša svećanost, kolikor moće, sijajna, izrekamo najsrćnejšo zahvalo. — Bog plati!

Našemu ljubemu župniku pa želimo, naj nam jih mili Bog še mnogo let ohrani zdravega in krepkega na duši in telesu; dve kroni spletle so jim človeške roke ter posadile na glavo, tretjo pa naj jim spletajo angeli v srećnih nebesih ter njihovo glavo ovenćajo, to je srćna želja nas vseh. Bog daj, da bi se spćnila.

Dopisi.

Od sv. Ane v Slov. gor. (Žegnanje. Skušnja.) Dne 26. jul. smo slovesno praznovali god sv. Ane, naše fare patronice. Prišlo je ta dan, kakor tudi v nedeljo mnogo romarjev iz daleka, kajti smemo prištevati našo cerkev k romarskim. Najbolj nas je veselilo, da so prosije k sv. Ani zopet pomnožili vrli Petrovćani od Radgone; hvala vam lepa, da ste prišli sv. Ano, mater — Božje matere in — babico Jezusa Kristusa častit. Upamo, da tudi drugo leto pridete in še mnogo drugih romarjev s seboj privabite na naš vesel breg. *) Žegnanje se je nam vsem poštenim kristjanom povoljno rešilo. fantje so bili — čedni ter so se tega dneva obnašali dostojno, to je hvale vredno. Pri našem vrlem krćmarju, g. Lojzu Senekoviću niti peti niso smeli, kar je seveda prav, ako pomislimo, kaj pijanci, zlasti vroćekrvna mladina dandanašnja prepeva. Naj bi le vsi slovenski krćmarji tako ravnali, bilo bi veliko manj razposajenosti, brezpotrebne krika in tepeža. Dne 28. jul. so v imenu knezovladike prišli preć. g. J. Tutek, kanonik od sv. Lenarta, da se preprićajo, kako smo v krććanskem nauku to leto napredovali. Po sv. meši so g. katehet najpopred izpraševali ućence, a potem odrastlo mladino. Vsi so izvrstno od-

*) Ob ćasu dr. Puffa so prišle k sv. Ani po štiri procesije z gg. duhovniki in veliko božjih potnikov. Tako berem v dr. Puffovem nemšćem rokopisu, ki popisuje zgodovino sv. Ane na Krembergu. Rokopis je mićen.

narod iz političnega sveta po času izginil. — Toda Slovenec ni zaspana stvar! Slovenec se neče potujčiti dati! Vstal je, ter je groznemu šulvereinu in njegovim pristašem nemčurjem boj napovedal s pomočjo družbe sv. Cirila in Metoda! In taka družba se je hvala Bogu tudi pri nas ustanovila! Pa li bomo zmagali? — Gotovo! Našemu društvu življenje so dali Rimski papeži sami, ki so nas s svojo okrožnico l. 1880 očetovsko opomnili, da svojih največjih dobrotnikov svojega naroda, sv. bratov Cirila in Metoda nikar ne pozabimo.

(Konec prih.)

Od Kapele pri Radgoni. (Nekaj za naše učitelje.) Imam v roki knjižico „Heimatskunde des Bezirkes Ober-Radkersburg“, od dveh g. učiteljev, ki služujeta na šoli pri sv. Petru v Zgornji Radgoni; prvi se piše Simon Erschenjak, drugi pa Vikt. Schetina. To svoje delce sta pisatelja poklonila visokočastitemu g. J. A. Rožeku, c. kr. dež. šol. nadzorniku. Mislil sem, da sta g. učitelja izdala omenjeno knjižico, ktera je ovače z velikim trudom sestavljena, ter ima veliko zanimivega v sebi, iz lastnega nagiba, da bi pokazala svetu sliko našega okraja. A stvar je drugačnja. Od g. učiteljev sem namreč zvedel, da je že pred dvema letoma sklenila okrajna konferenca našega glavarstva, izdati za oba okraja, zgornje-radgonski in ljutomerski, domovinoslovje za šolsko in domačo porabo. V ta namen sta bila postavljena od konference dva odseka, en za naš, drugi pa za ljutomerski okraj. Naš odsek je svojo nalogo izvršil s tem, da je izdal „Heimatskunde“ za našo slovensko deco; češ „der Windische soll deutsch lernen und es auch werden“ (Slovenec se mora nemški učiti in tudi Nemec postati). ako hoče od naju dveh izvedeti, kakošna je njegova domovina. Ne vem, komu sta g. izdajatelja s to knjižico bolj ustregla, ali unemu gospodu, kateremu sta jo poklonila, ali naši slovenski deci, za katero po namenu učit. konference je bila taista prav za prav namenjena? Ali mari sta hotela s tem doseči nasprotni smoter, namreč Slovenec naj ničesa ne izve o svoji ožji domovini, sicer bi se nam Nemcem več ne uklanjal, ne podpisal več naše velikonemške ideje? No bodita g. pisatelja prepričana, da v našem okraju, kateri šteje 12.350 duš z 250 Nemci in polunemci vred, ne bode se poprijela velikonemška ideja, če tudi oba gosp. učitelja, Erschenjak in Šetina, se postavita kot strežaja za našim gradom na Hercogovšak, kamor po njihovem mnenju slovanski valovi od juga bijejo. Za danes zadosta, drugikrat več o naših razmerah.

Iz Celjskega okraja. (Brez naslova.)

Kmečko ljudstvo iz slov. Štajarja posebno rado roma k sv. Jožefu pri Celju, da si ondi v krasni, okusno ozaljšani hiši božji pri oo. Laza-

ristih nemirno srce potolaži in dušne bolesti ozdravi. Razven tega si lahko romar tudi ogleda razne znamenitosti v mestu in romantični okolici. Tudi mene je srce vleklo zopet k sv. Jožefu, pa ta pot nisem bil preveč zadovoljen. Dospevši v Celje sem tu pa tam opazil kako „nerodnost“, ki je sicer po človeški postavi dovoljena, nikakor pa ne po božji. Jako nespodobno in nedostojno se mi je zdelo, da se otroci kopljejo ravno pri „kapucinskem mostu“ v Savinji, kjer največ ljudstva memo prihaja. Se ve, da popačen svet se za to ne zmeni, ker itak večjidel v čistosti plava; pa kdor ima vsaj nekoliko še nravnega čuta v sebi, mora oči pobesiti in obžalovati, da so ljudje skoraj čisto sramožljivost zgubili. Gotovo bi bilo prav, da bi se za otroke posebno kopališče napravilo, ali pa vsaj se jim prepovedalo na očitnem mestu se kopati. Potem sem prenočil v romarski hiši, kjer so sobe za prenočišče zastoj pripravljene, pa nisem nikakor mogel do polnoči zaspati. Bil je namreč „pod gradom“ blizu cerkve sv. Jožefa (menda kakor nalašč), neki „sommerfest“ in tu je bilo tako strašno „drenje in tuljenje“, da menda v peklu ni hujšega vrešča. Res čudna „novošegna omika“, s katero se izobražen svet toliko ponaša; gotovo bolj surova in ostudna, kakor pri divjakih. Še-le, ko se je mesec skril za gore, je nastala blagodejna tihota. Zjutraj sem bil pri božji službi, katero je lepa harmonija svetega petja poveljevala. Gotovo so si romarji lahko mislili: koliki razloček je med tem svetim krajem in pa Celjskim mestom — skoraj bi rekel, kakor med nebesom in peklom. Konečno še dostavim, da, kar sem kje cerkvenega petja slišal, se mi pri sv. Jožefu najbolj dopade, ker pojejo národno-cerkvene in ceciljanske pesmi, in sicer dobro čveteroglasno ubrane, s čisto donečimi glasovi, — umetno, po sekiricah. Nasproti pa v nekaterih cerkvah ena pevka vleče „prim“ drugih 5 ali 6 pa enoglasno „sekundirajo“ in to je neprijetno poslušati. Obžalovati je, da nimajo vsi voditelji cerkvene glasbe ne veselja pa tudi ne gmotne podpore za povzdigo cerkv. petja. Na mnogih krajih se pa tudi pevke nikakor nočejo učiti, ter nimajo ne pojma ne okusa za umetno petje, ker menijo, da le to je lepo, kar je lahko in „okroglo“. Pa upamo, da sčasoma se bodo ovire premagale, da si bomo ustvarili takšno cerkv. glasbo, ki bo primerna za najsvetejšo daritev in dostojna za čast in slavo Božjo.

Iz Manjšberga. Dolgoletna vroča želja spolnila se nam je 21. do 31. julija. V tem času obhajali smo namreč sv. misijon. Naš velezaslužni in občespoštovani gospod župnik Martin Sattler naprosili so bili velečestite gg. oo. Lazariste od sv. Jožefa v Celji, da pridejo tudi k nam vodit sv. misijon; in ti za čast Božjo in blagor katoliškega ljudstva vedno vneti in

neumorno delujoči gospodje prišli so blage volje. Vodili so sv. misijon veleč. gosp. superior o. Jakob Horvat, zlatomešnik in knezoškof, duh. svetovalec, č. g. o. Anton Geršak in č. g. o. Franc Janšovec. Učili so nas z lepimi govori na prižnici in v spovednici; in njihove svete nauke ohraniti hočemo v srci vse žive dni. Na tisoče vernega ljudstva udeležilo se je sv. misijona; pri sklepni procesiji dne 31. julija, pri kateri je nosilo sv. misijonski križ, krasno, lepo, mojstersko delo, 24 mož, bilo je 6000 do 7000 ljudij. Take velikanske procesije še pri nas nikdar ni bilo. V imenu hvaležnih farmanov in vseh udeležencev sv. misijona naj bo torej omenjenim veleč. gospodom misijonarjem, preč. g. župniku in vsem, ki so kaj pripomogli, da se je ta cerkvena slovesnost tako sijajno vršila, tukaj javno izrečena najtoplejša in najprisrčnejša zahvala. Bog povrni stotisočkrat!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Iz Medjimurja se je svitli cesar v soboto, dne 10. septembra podal na Erdeljsko, kjer so tudi velike vojaške vaje. V Medjimurju ga je ljudstvo živahno vzprejemalo in donelo je Nj. veličanstvu iz tisoč in tisoč slov. grl veselo živio. — Minister za uk in bogočastje pl. Gautsch, ima debelo kožo ter se nič ne izmeni za jezo Čehov zavoljo zatrtih srednjih šol. Tudi nastavlja profesorje, kakor mu ljubo, na srednjih šolah ter si še s tem nakopava večjo jezo dotičnih krogov. — Na Dunaju se obnavlja te dni trgovinska zveza med Avstrijo in Italijo. Nova carina, ki jo Italija vpelje na špirit, sladkor in pivo, je naši trgovini na škodo. Mogoče, da jo še prepreči naša vlada. — Našim kosam se čedalje bolj zapera pot v tuje dežele, da si so veliko bolje, kakor tuje. Štajarska obrtniška kamora prosi sedaj vlado, naj povrne ona carino, ki se pobera za jeklo v tujih deželah. To bi bilo pač dobro, toda težko, če se uda vlada. — Koroški ultranemški kričači se bojé dveh oo. jezuitov, ki vodita poslej bogo slovjé v Celovcu. Kako malo pač ima ta gospoda zaupanja v svoje težnje, če sta jim že dva meniha nevarna! — Na c. kr. državni gimnaziji v Kranju se ne vzprejmó več učenci ali tudi v Ljubljani bode za-nje težko prostora, ker ne pripusti naučni minister nove paralelke, ko bi je tudi potreba nastala. — Cirkniško jezero je letos popolnem suho, tako že več let ni bilo. — Družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani šteje sedaj 64 podružnic, 23 pokroviteljev, 516 ustanovnikov, 2530 letnikov in 871 podpornikov ter enega častnega člana. Denarja se je doslej nabralo 11.334 gld. 28 kr. — Po Goriškem se ostro postopa sedaj zoper očitne plese, ki so po nekaterih vaseh že prava kuga za mladino. Tako je dobro. — Italijansko društvo „pro

patria“ je za Primorje to, kar je pri nas šulverein, že na večih slov. krajih je vsled tega italijanska šola, a učenci so slovenski. Žalostna nam majka! — V Opatijo pride te dni princ Louis Napoleon, drugi sin princa Jerome, ter ostane ondi kacic 14 dni. — C. kr. obrtna šola v Trstu še se ne odpre kmalu, ker še poslopje za-njo ni v redu, kedar pa se za-ne, odpre se h kratu 5 oddelkov. Ako bode dovolj slov. učencev, bode poduk na tej šoli tudi slovenski, sicer pa je italijanski. — V Zagrebu je dr. D. Starčević obsojen na 6 let težke ječe zavoljo goljufije, ob enem izgubi tudi naslov doktorja. — Ogerska vlada ima nevoljo s tovarnami za železnine, stale so blizu 7 milj., a najemnine se ji ponuja samo 100.000 gld. V tem ji torej ne gre po godu, tembolj se pa razumeje na pomadjarjenje Slovakov in Hrvatov.

Vunanje države. V Trnovem je bila velika rabuka zoper Karavelovo stranko ter se je ljudstvo odločno postavilo na stran novega kneza. Kakor je podoba, novo ministerstvo ne ostane dolgo na krmilu. — Turčija še ni ničesar ukrenila gledé Bolgarije, tudi se zatrjuje, da se od nje nič ne stori za ruski predlog, če je Rusiji kaj na njem, naj pa ga sama vele-vlastim predloži. Tako ravna Turčija menda najpametniše. — V Rusiji natolcuje se avstrijska vlada, češ, da je ona pripravila kneza Ferdinanda v Bolgarijo, avstrijska vlada pa ne da na to nič odgovora, kar je menimo, da najbolje. — Nemški cesar je v Stettinu, kjer so velike vojaške vaje, pravi se, da pričakuje tje ruskega cara ali doslej ni podoba, da ta pride. — Shod nemških katolikov v Treviru je bil glasna priča, da stoji velik del Nemcev trdno za katoliško cerkev in pravice sv. Očeta. — V Michelstownu so zaprli irskega poslanca O' Briena, ker ni prišel na sodnijo, pred katero so ga pozvali. Ljudstvo se je pa potegnilo za svojega poslanca ter se je sprijelo s policijo. Le-ta je segla za orožje in je več mož ranjenih. — Sedan je francosko ministerstvo si prizadeva na vse moči, naj spravi republikance pod svoj klobuk, toda doslej ima v tem le malo sreče. — Španjska kraljica, Kristina, je avstrijska nadvojvodinja, ali pridobiva si čedalje bolj srca ponosnih Španjcev za-se in svojega Sina. Le-ta je sedaj 2 leti star. — Po Italiji se čedalje bolj širi želja med prostim ljudstvom, da se mora sv. Očetu povrniti, kar se jim je s silo vzelo, liberalna gospoda pa se ustavlja tej želji in je torej še malo upanja, da se k malu vresniči. — V Aleksandriji, to je v Spodnji Afriki, in tudi v Kajiri se bojé tamošnji kršč. prebivalci turških praznikov, kurban-bairam in v resnici se muhamedansko ljudstvo kaže čedalje bolj sovražno kršč. nasebam, v njih varstvo je ondi pa le malo angleških vojakov. — Ameriške zedinjene države delajo priprave za sto-